

havde erklæret sig vedvarende neutral og faaet denne Neutralitet garanteret, saa var formentlig Tanken, at man vilde bevare Neutraliteten, og Opgaven skulde ikke være den at komme ind i Krigen.

Men som jeg fremhævede i Gaar i en kort Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, saa blev jo Resultatet af denne Kraftanstrengelse for at opretholde og bevare Neutraliteten, at Belgien blev draget ind i Verdenskrigen med det samme. I samme Øjeblik som Krænkelsen af Belgiens Neutralitet fandt Sted den 4. August 1914, var ikke et Menneske noget Sted i Verden i Tvivl om, at nu var det forbi med Belgiens Neutralitet, nu var Belgien i Krig med Tyskland, og nu var Spørgsmaalet, hvor hurtigt dets allierede, England og Frankrig, kunde komme det til Hjælp.

Jeg maa sige, at til Illustration af en anden Opfattelse, den, som jeg ved forskellige Lejligheder har gjort mig til Talsmand for, var det, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sagde, meget træffende. Jeg har aldrig kunnet forstaa andet end, at det, man kalder effektivt Forsvar for Neutraliteten, i Virkeligheden er det samme som Opgivelsen af Neutraliteten. I samme Øjeblik som en alvorlig Kamp finder Sted mellem den neutrale Stat og den Stat, som krænker Neutraliteten, er Neutraliteten forbi, saa er de i Krig med hinanden. Det er for Resten en Opfattelse, som afdøde Professor Matzen i sin Tid gjorde sig meget stærkt til Talsmand for, idet han fremhævede, at hvis væbnede Styrker fra to Lande rykker imod hinanden efter Ordre fra begge Landes Regeringer, er de i Krig med hinanden. Der kan neppe heller være Tvivl om, at saaledes stiller Forholdet sig faktisk. Vi har i vort eget Lands Historie et meget talende Eksempel i saa Henseende, nemlig 1807. Da var Forholdet det, at Eksistensen af et Militærapparat til Forsvar for Neutraliteten, nemlig for store Flaade, var den eneste Aarsag til, at vi blev drevet ud af Neutraliteten og ind i den ulykkelige Krig med England og alt, hvad der kom til at staa i Forbindelse dermed.

Jeg vil gerne sige, at det, man kalder Forsvar for Neutraliteten, har en anden Fare, idet det ikke er Neutralitetspolitik, men Alliancepolitik, og Alliancepolitik i den allerfarligste Form, idet man ikke paa Forhaand overvejer, hvem det kunde være heldigst for ens Land at slutte Alliance med. Forholdet bliver simpelt hen det, at den, som kommer først og krænker Neutraliteten, bliver Fjenden, og den, der senere kommer og understøtter

vedkommende — hvis der da kommer nogen, vi har ikke set det siden 1658 —, bliver den allierede. Det var jo Forholdet i 1807, at de Overvejelser, Regeringen havde foretaget, resulterede i, at hvis Neutraliteten ikke længere kunde opretholdes, tænkte man sig England som den allierede. Frankrig, hvor Corsikaneren herskede, og hvor Forholdene var, som de var, kunde man efter den Opfattelse, som Kronprins Frederik, den senere Kong Frederik den Sjette, havde, ikke saa godt tænke sig som den allierede; Frankrig tænkte man sig som Fjenden, hvis Neutraliteten ikke kunde opretholdes. Saa kom England. Jeg behøver ikke at tale om Tilsit-Traktaten og alt, hvad dertil hører, England ansaa det for nødvendigt at sætte sig i Besiddelse af vor Flaade, fordi de frygtede, at Franskmandene skulde sætte sig i Besiddelse af den. Saa blev England, som skulde have været vor Ven, vor Fjende, og Frankrig, som skulde have været vor Fjende, blev vor Ven. Det er Følgen af at drive den Art Neutralitetspolitik, som er, hvad jeg vilde kalde Alliancepolitik paa bedste Beskub.

Det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, fremhævede under sin Omtale af Voldgift til Løsning af mellemfolkelige Stridsspørgsmaal, at det er en gammel Erfaringsætning, at hvor der staaer to Parter overfor hinanden, som har Villie til at forliges, men blot mangler Evne til at finde Forligsgrundlaget, er Voldgift udmærket, men han tilføjer, at mangler denne Forligsvillie, anser han Voldgift for værdiløs, for ikke at sige skadelig. Naturligvis har det ærede Medlem Ret i, at Forligsvillien hos Parterne er af højeste Betydning, men selv om denne Forligsvillie maaske mangler ved Begyndelsen af Forhandlingerne for en international Voldgiftsret eller en international Forligsinstitution, kan den meget vel komme senere, naar der er faldet Ro over Gemytterne og Sagen er blevet nærmere belyst.

Lad mig tage et bestemt Eksempel, som i hvert Fald de ældre i denne Sal erindrer. Jeg tænker paa en Begivenhed, der forefaldt i Efteraaret 1904, da den russiske Admiral Rosjdestvenski sejlede ud fra Kronstadt for at naa over til Østasien og bekæmpe den japanske Flaade. Som bekendt troede han, at han traf Japanerne allerede i Nordsøen og besejrede dem fuldstændig — bagefter viste det sig, at det var engelske Fiskerbaade. Det er den saakaldte Doggerbankaffære. Man erindrer,